

Елисавета Багряна

Светло пиянство
монолог-гротеска

На Сирак Скитник

Какъв невероятен ден,
каква невероятна дата,
как чудно всичко е край мен!...
Гореща, сладка е мъглата –
като от вряло мляко пара.
Самата кал е сякаш чиста
и мек, и топъл тротоара.
По жиците като мъниста
нанизани връбчета трепкат.
И аз не ходя, а летя
с правоъгълните си подметки,
като че две крилца растат
на моите нозе човешки –
като на древния Меркурий...
Но прави и такива грешки
съдбата, тази стара фурия!

А над сърцето, съкаш въглен
тежи и сладко ме гори
от тази сутрин джебът пълен.
Но вие мислите – пари?
Не... две-три златни нейни думи –
единствени на този свят.

Не съм пиян, не съм безумен –
от всички днес съм най-богат,
от всички днес съм най-щастлив!
И затова не както вчера
е днес, а – ново и красиво.
Какво, че в стаята треперех

от студ като във мавзолей,
а печката е само паметник
от дни, когато огън тлеел е?
Какво, че в шкафчето врабче
не би намерило парченце
глада си птичи да насити?
О, всичко тук е относително!...

Звънят трамваи, тичат хора,
реват, фучат автомобили,
крещи подире ми шофьор:
Пиян ли, глух ли си?

– Но, мили,
на този свят, така прекрасен
и всеки ден тъй чудно нов,
кажи, не е ли все едно
от що ще бъдем прегазени –
от трен, трамвай, автомобил
или – от някоя любов?

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11762>]